



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 26, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.



¿HI HA CRÍSSIS?

Ja hi torném á ser. Altra vegada sona la paraula *críssis*, ab lo seu etern acompanyament de gomechs de por y suspirs d'esperansa.

Los que per medi d'una tarjeta de favor han lograt entrar en lo celestial santuari del presupuesto, preguntan esporuguits si 'ls seus protectors figuran entre 'ls tres ó quatre personatjes que tal vegada sortiran del ministeri.

Los que á pesar dels seus mérits no han alcançat ni una molta ni una crosta en lo banquet de la fusió, corran de l'un cantó al altre ensument si entre la formada de ministres nous n'hi ha un que siga parent de un amic d'algun conegut seu, per demanarli com més aviat millor una colocacioneta.

Grans traspals de penja-robas.
Levitas novas á punt de ser relegadas al olvit.
Levitas vellas ó empolvadas en expectativa de sortir á lluhir sas gracies per aquests mons de Deu.
La gran qüestió es aquí:
Hi ha críssis.

Pero ¿es de debó que hi ha críssis?

La por es una mala consellera y la cassussa devengada fa veure visions.

¡Deu nos enguart d'un ministre qu'estigui convenent de que no mereix serho! Per forsa la fantasma de la críssis l'ha de atormentar nit y dia.

Y ¡Deu nos enguart encara més d'un home que 's cregui que mereix una cartera y que 's fa la ilusió de que 'l no donarli es una estafa com qualsevol altre! Es capes de inventarse críssis pe 'l pare y per la mare y arribar á fer creure á tothom que n'hi há, á cópia de repetirho.

Y que hi ha ministres que no mereixen serho, es tant segur com que hi ha molts aspirants á sustituirlos.

Per això torno á preguntar: ¿hi ha críssis?

—Lo ministe ríactual no respon á las necessitats de la majoria.

Aquest es l'argument capital que alegan la generalitat dels que creuen que la críssis es imminent é inevitable.

Jo ja ho veig. Si la majoria te necessitats y 'l ministeri no respon á lo que ella demana, lo millor es posarhi un altre que no sigui tant sòrt ó que 's deixi entrar més facilment.

—No, diuen altres; tota modificació en lo ministeri, ara com ara, es perillosa. Lo Govern actual es la verdadera expressió dels partits que la fusió abraça y

qualsevol cambi afluxaria 'ls llasos que la fan gran y forta.

Es dir, que segons aquestos, los que creuen que la críssis es precisa é inevitable van molt lluny d'oscas ó millor dit, molt lluny de presupuesto.

No hi ha més: es precis sortir de duptes. Me 'n vaig á rondar per sapiguer una cosa ó altre.

—Escolti, senyor Francisco;—aquest es un sagarti dels més llestos;—per aquí corra la veu que hi ha críssis. ¿Qué 'n sab d'això vosté.

—¡Pés, psé! Tal vegada hi haja alguna cosa de veritat; pero per ara no hi ha que contarhi fins que las Corts tornin á reunirse.

Per mes que en Sagasta tingui desitjos de seguir lo cami que voldria la majoria, creu que es millor que la majoria segueixi 'l cami que l'hi indica ell. Per lo de més, no podem olvidar que segons quina espolsada femsim en lo ministeri, pensantnos guanyar alguna cosa, potsé ho perdriam tot.

¿Qué tal? Ab tot això no sabem res: busquem per un altre part.

—Home, senyor Llorens;—aquest es de la vanguardia constitucional;—¿qué hi ha de críssis? ¿es veritat que al últim entran en el ministeri?

—¡Tant de bol! Aquets diables de centralistas son la nostra remora. Son los ménos, son los últims y no sé perquè hém d'anar á remolque d'ells.

—Pero bé; ¿hi ha críssis ó no?

—No se sab res. Uns diuen que si y que en Sagasta posará mitja solas y talons al ministeri durant las vacaciones de las Corts, y altres asseguran que tot se reduhirá á un cambi de collare sense cambiar los gossos.

No 's quedém del mateix modo; no se 'n pot treure l'aygua clara.

Veyam un altre.

—Digui, digui, don Cándido;—aquest perteneix al centro;—¿diu que hi ha críssis?

—¡Cal Pura fantasia! ¿Qui vol que surti del ministeri? ¿Los constitucionals? Lo qu' 'es nosaltres no 'ns movém ni á tiros. Diguin lo que vulgan, en Martínez Campos es lo punt d'apoyo d'la fusió, y sense la seva influencia en Sagasta no hauria pujat al ministeri may.

—¿Es dir que no hi ha críssis?

—Si n'hi ha, será en benefici nostre.

¡Aleluya Al últim trobo un que 'ns treurá d'apuros, una persona completament imparcial. Es un ex-empleat conservador que desde la cayguda del monstro, no tenint de perdre 'l temps menjant, se dedica á seguir la marcha de la política.

—¿Qué tal senyor Cristófol? ¿Es veritat que hi ha críssis?

Lo cessant no contesta: 's fica ab ademan trágich las mans á las butxacas y trayentlas á fora giradas al revés, murmura ab molta serietat, mirantme de fit á fit.

—Ja ho veu: una críssis espantosa.

FANTASTICH.

INAUGURACIÓ DEL CARRIL DE VILANOVA.



En los temps antichs, lo que més alegrava als pobles eran las execucions capitals y 'ls autos de fé; en los temps moderns es la locomotora. Cada vegada que un nou ferro-carril atravessa una comarca per primera volta, sembla que 'ls camps, las montanyas, las onas del mar se cubreixen de goig, y passan frenéticamente per saludar la marxa del tren.

Prop de Sitjes, lo dia de la inauguració del carril de Vilanova, vaig presenciar un epissodi qu' es tot un poema.

Un pobre vell estava encorvat cavant una vinya, quan sentí 'l bramit de la locomotora. (Las locomotoras americanas de la línea de Vilanova no xiulan; rugeixen).

Lo bon home vá adressarse, repenchantse sobre 'l càvech, y al passar lo tren devia sentir una commoció, porque duhentse la má dreita al front 's arrancá la barretina y la tirá á terra.

Fou aquest acte tant senzill lo saludo que feya 'l passat al porvenir.

En lo tren hi anavan uns cinch cents convidats: lo millor que Barcelona conta en ciencias, arts, lletres y capitals. Fins hi anava 'l Bisbe. Los pobles del tranzít estaban engalanats: per tot arreu lo resó de las campanas se barrejava ab l'estrepit de las tronadas y 'ls acorts de l'orquestra.

Tothom estava ansiós de saludar la marxa triunfal de la locomotora.

¡Y 'l bisbe hi anava!

¿Qué hi farem! En materia de civilisació no hi ha terme mitj; ó bé anar ab ella ó morir aixafat per ella.

Los bisbes també s'estiman la pell.

Vilanova presentava un aspecte imponent, ab aquella generació inmensa, ab aquellas galas brillants, ab aquell entusiasme frenétich. ¡Entusiasme! ¡Oh! Alló era un poble consagrat al culto del progrés, que sobreixia al bull del entusiasme!

Per un moment lo bisbe vá refrescarlo ab l'ajuda de l'aygua beneita. Haviam fet un viatge per una via mora ó heretjé ó com vostés vulgan anomenarla: es á dir, per una via sense benehir; y no vá haberhi cap destorb, ni cap entrebanch, ni cap sotrach, ni cap tropès. Semblava 'l viatge de l'ànima del progrés volant al Cel. Y 'l bisbe ja 'ls ho he dit, vá fer lo viatge ab nosaltres.

Arribavam á Vilanova á las dotze quart de una, y la ceremonia de la benedició vá ferse ab tots los ets y uts, ab gran coro de capellans, que per cert semblava que cantessin unas absoltas, mentres los budells de tota la concurrencia, roncavan.

A la una diuen que 'ns donarán un té.

—¿Un té? ¡Vinga! exclaman més de quatre que tenian fam.

Y la comitiva 's posa en marxa, recorrent los principals carrers de la hermosa vila, fins arribar á las portas de la iglesia.

¿Y 'l té?
Allà 'ns lo van donar: era un *Te-Deum*.

Va ser un *Te-Deum* solemne, á gran orquesta. La iglesia resplandia de llum, com que hi cremaven milers de ciris, y entre tants, ni un sol ciri trencat. Lo bisbe devia adonarse 'n y vá voler que n' hi hagués un al menos y 'l vá pendre pèl seu compte.

Després del *Te-Deum* vá venir un sermó del bisbe. La major part dels concurrents ván abandonar lo temple á corra-cuyta, que no tots los ventrells estavan ben disposats per rebre la paraula episcopal: qui més qui menos volia rahons més *sólidas*, arguments més *positius*.

Jo no sé lo que vá dir lo nostre amorós prelat, ja que l' accent andalús en l' ample espay de un temple, desgraciadament s' esbrava. No veyá més que 'ls seus moviments, y per cert que desde un tros lluny semblava que ballés un *jaleo* ó bé un *rito* religiós.

Algú que 's trobava á un parell de canas del [predicador m' ha assegurat que vá parlar contra 'ls que fan carrils y fan treballá 'l diumenje y no 's recordan de l' animeta. Es una manera com qualsevol altre de agrahir los obsequis del Sr. Gumá. ¡Qué volen ferhi! Als bisbes tot los está bé!

Pero ben mirat no devia pas parlar ab lo cor, perque aquells mateixos que fan carrils y fan treballá 'l diumenje ván donar després un dinar de 500 cuberts ó siga de 499 y 'l bisbe.

Ja era hora de pendre alguna cosa, y jo puch assegurarlos, per satisfacció de tots los feligresos, que tenim un bisbe que ataca las municions de boca, ab la mateixa energia y decisió y ab lo mateix valor ab que ataca las tramas de Lucifer.

Gracias á Déu, hi ha gana. Si 'ls 500 convidats arriban á ser tots bisbes, lo pobre Mr. Lafitte no té més remey que declararse en quiebra.

Per un moment vá crubar una idea diabólica pèl meu cervell: l' idea de enviar una targeta al bisbe, fentli avinent que un dels que seyan á la taula, un servidor de vostés, era excomunicat. ¿Es possible que un excomunicat y un bisbe menjin á la mateixa taula?

Pero vaig veure que menjava tant de gust, que no 'm vaig atrevir á posarlo en lo cas de tenir que jalsarse.

Encare qu' excludit del gremi de l' Iglesia, jo professor y fins si convé exagere las ensenyansas evanjelicas, fins al punt de que en las mévas obras de misericordia, hi tinch lo següent article: «Donar trufas al qui te gana; donar Champagne, al qui te set».

Després dels brindis que ván ser á duo, á terceto y fins á coro, la majoria dels expedicionaris—y entre ells lo bisbe—vá tornarse 'n.

Y al arribar á Gavá... ¡pastarada!
Una giratoria mal colocada vá fer descarrilar la locomotora.

¿No veuen? Mentras la via estava sense benehir, res enterament. Benehida... ¿Qué havia de fer una locomotora *beneyta*? Lo que fan tots los *beneits*: una tonteria, sortirse del carril, qu' es com si diguésem: sortirse de test.

Pèl demés Vilanova vá celebrar festas tant espléndidas, que jo dupto que cap altra població de Catalunya puga rivalisar ab l' hermosa vila de la costa catalana. Allá de iluminacions y focs artificials: allá de funcions de teatros y de balls, desde l' aristocrátich del Circo, fins al tant agradable y tant ben concorregut de nenac macas del Casino Artesá; allá de banquetes y de thés; allá de brindis entusiastas; allá de certámens y de vetlladas literarias; allá de inauguració de monuments; inauguració de una estatua á Ventosa, un vilanovi que al morir vá honrar á la seva patria, deixantli una gran suma per alsar un magnífich edifici destinat á estudis: inauguració de un monument al objecte de commemorar l' arribada del carril; inauguració de la Biblioteca Balaguer: en una paraula, demámin, y tot lo que pot fer un poble iluistrat, vá ferho Vilanova; aquesta vila entusiasta per los triunfos del progrés guanyats per alguns dels seus fills, com en Gumá, que quan convé sab fer miracles d' activitat y de energia.

Pero á Vilanova varem trobarhi tots los forasters una cosa millor que aquestas festas incomparables. Varem trobarhi bons modos, bona cara y bon cor. Que rebín tots los vilanovins l' expressió de gracias que 'ls envío.

Al tornar arrastrava 'l tren una locomotora que porta 'l nom de *Victor Balaguer*.

—¿Camina molt aquesta locomotora? vaig preguntar á un conductor.

—De xeixanta á setanta kilòmetros per'hora, vá respondre 'm. Y á tota máquina, pot recorre'n de noranta á cent.

—¿Ho sent D. Victor? ¡A tota máquina de noranta á cent!

—¿Per quin motiu no 's posa á tota máquina?

Ja 'm sembla que ho veig: Monarquia democrática, cinco minutos.

Cinch minuts no més ¿l' hi está bé?
A l' estació immediata, s' acabaria 'l viatge.
P. K.



De Caldas de Montbuy nos diuhen que dias endarera una monja del Hospital va insultar de mala manera á una senyora que no l' hi deya res y que estava albergada á casa Alrich ó siga una casa de banys contigua al dit Hospital.

Los que van presenciar l' escena, aseguran que la monja semblava un carter.

Escoltin al bisbe d' Osma:
—«Jo sempre hi pensat que era precis no deixar ab vida á cap de aquestos paperots infames tant, si 's publican dintre de la méva diócesis, com si 's publican fora de ella. Si la *Gaceta* arribés á dir mal de la religió, á la mateixa *Gaceta* condemnaria.»

¡Qué me explica á mi! Si la *Gaceta* duya la noticia «Hoy se abre el pago del clero», me sembla á mi que se en guardaria prou de condemnarla.

Continua dihent:
«Lo que 'ls impios voldrian es que 'ls prelats fossen débils y *gossos muts*».

Aixó de gossos me fa molta gracia.
Sobre tot quan considero que 'ls gossos quan tenen l' os á la boca es quan roncan més.

Lo dia primer del any *L' Imparcial* vá publicar articles dels homes més importants de la política. Ab permis de vostés vaig á espigolar pel camp ahont floreixen los pensamientos d' aquestas notabilitats.

Deixo apart als demócratas, perque lo qu' ells han dit es lo que dihém nosaltres cada dia; bé es: veritat qu' ells ho diuhen ab més salero.

Fixémnos sols, ab los que menján y ab los que dejunan.

«De la moderació y de la prudencia dels partits polítics depen única y exclusivament, al comensar l' any 82, la llibertat, la pau y la ventura dels espanyols. —*Sagasta*.»
Y la sopa de la fusió.

«Es qualitat precisa en un home qu' estimi sincerament la llibertat, ser tolerant ab todas las opiniones. —*Serrano*.»
Que menji tothom.

«La sort dels pobles depen de la conducta dels governants... Lo fiel cumpliment dels compromisos, diu als partits á la cima del poder, del prestigi y de la gloria. —*Lopez Dominguez*.»
Vosté á la taula, casi hi está de massa.

«May los horisonts polítichs de Espanya havian sigut tant clars com are... —*Moret*.»
Un que 'l convidan á postres.

«Es més difícil *conservar* la llibertat que *conquistarla*. —*Alonso Martinez*.»
Més difícil es encare conservar una cartera.

«Lo més important es que 'ls partits governants de la monarquia 's nutreixin... Es necessari que 'ls partits governants busquin la seva nutrició periódica. —*Posada Herrera*.»
Vosté al menos enrahona clar: menji, home, menji.

Fins aquí arriban los que tenen assiento á la taula del presupuesto. Aném are als que dejunan:
«La nació en que no siga veritat lo vot públich, careixerá de sistema polítich y viurá en perillosa contradicció ab la ciencia y ab l' historia. —*Cánovas*.»
Vaja, donga expressions als electors difunts que ván votarli 'l seu congrés.

«Si volen coneixe la méva opinió, dech dirlos qu' es molt trista, y no sé pás, si será bona per ser publicada. —*Romero Robledo*.»
No hi ha res més trist que 'l dejuni. Are respecte á poderla publicar, vosté que vá fer la lley de imprenta coneixerá millor que ningú fins á quin punt es esmolada.

«Falta encare acabar ab una guerra civil: la de l' administració pública ab los seus administrats. —*F. Silvela*.»

No es aixó: la guerra civil que es necessari acabar es la dels cuyners (vulgo *presupuestivos*) contra 'ls pollastres (vulgo *espanyols*.)

«Durant molt temps haurém de dir com lo jugador de tresillo á qui la sort no l' hi dona estutxes: Passo. —*M. Silvela*.»
Per mi, passi tant com vulga.

«Lo partit moderat déu seguir sostenint sempre ab dignitat y valentia las sevas conviccions, com procedents de principis que no moren may perque no están lligats á la vida. —*Moyano*.»
Aixó ja no es un viu, sino un mort.
R. I. P.

Y que per molts anys puga acompanyarlo la familia conservadora.

Dimars gran dinar donat per l' empresa que ha prés 'empenyo de construir lo carril de Montserrat.

Brindis entusiastas en favor del progrés simbolisat per la locomotora, que no contenta de corre pèl plá escala las montanyas, portant la civilisació allí ahont fins are sols hi havia 'l fanatisme.

Y entre las véus eloqüents dels paladins de la llibertat, vá ressonar també la véu de un representant del *Correo Catalan* y fins la véu de 'n Fontrodona!

Lo periodista carli vá dir 'ab un tó que l' hi hauria envejat un missionista de poble, que la religió no estava renyida ab lo progrés.

Pero no vá dir que 'ls defensors de la religió quan corrian desfets per la montanya, destruhian los carrils, cremavan las estaciones y fusellavan als empleats.

Respecte al Sr. Fontrodona, 'ls demés oradors s' havian encarregat del drama y ell vá encarregar-se del sainete.

Després de dirigir algunas alusions alsque fem periódichs á dos quartos, va dir: «Soch un poder caigut subjecte á un procediment criminal; pot ser en aquestos moments estéu contemplant á un *futuro galeoto*.» (Grans aplausos. — ¡Bravo! Magnífich!).

Ja veuhen si 'n vá estar d' eloqüent. ¡Pobre Sr. Fontrodona! Se trobava endinar d' arrós y l' imaginació devia transportarlo á aquells felissos dias dels pous de Moncada.

Lo gobernador de Madrid, ó siga 'l conde de Xiqueña, havia sigut moderat, y després de renyir ab en Moyano, vá ferse empeltar de fusionista.

Pero no 's fihin d' arbre empaltat: á lo millor tréu una branca de las vellas, la branca 's torna bastó, y 'l bastó cau sobre las costellas del próxim, quan menós s' ho espera.

Del dit al fet. Los masons á últims d' any tenen la costum de reunir-se y menjar... pagant de la seva butxaca.

Donchs lo Conde de Xiqueña qu' encare déu tenir l' idea de que 'ls masons se menján las criaturas, y 's sortejan quan han de treure á algun individu del mon, vá anar á las fondas á sorprendre 'ls, y 'n volen veure de desgracias?

Multas als fondistas y causas criminals als masons que menjavan.
¿Qué hi diu á n' aixó en Sagasta?

¡D. Práxedes, vaji alerta!
Si 'l de Xiqueña algun dia sab que vosté es francmasó, l' hi envia la policia... y 'l porta á la prevenció.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Desde l' Habana 'ns donan compte de la bona acullida que troba per tot arreu lo *Coro catalá*. En una funció donada á benefici del baix Sr. Jordá y en una serenata donada al general Prendergast, lo *coro* aludit vá cantar pessas del immortal Clavé y l' *Arre Moret* de 'n Ventura, á més de una sardana «A sota de una alsina» deguda á l' inspiració del Sr. Nadal, director del *coro*—Rebin las nostras abressadas los catalans que desde regions tant llunyas recordan y honran á la nostra terra.

Los missionistas que han anat á Sant Fructuós de Bajes predicán contra la *Campana de Gracia*. ¡Qué Déu los donga molts anys de vida per poder fer semblants obras! Predicar ells y aumentarse la suscripció en aquell poble ha sigut tot hu.

Tenim queixas del subaltern d' Estancada de Vich. Lo dia 31 vá haverhi estanquers que després de fer cinch y sis horas de cami entre 'l gel, ván entornarse'n sense efectes estancats, perque al Sr. subaltern, contra la costum, vá donarli la gana de no despatxar. Lo mateix vá succehir ab lo Giro mútuo Molts artilers de Conanglell que havian rebut diners de casa seva pera celebrar las festas de Nadal. Ván quedar-se sense poder cobrar, perque al Sr. subaltern l' hi vá donar la gana de tancar 'l despaig.

—Ja té rahó 'l Sr. Silvela: s' ha d' acabar encare un' altra guerra-civil: la dels empleats contra 'l públich.

—

ANY NOU....

Any nou, diuen molts per 'quí, vida nova; pero això, si 's calcula ab detenció, no més es que ho per dí.

L' home que no té diners, l' any nou tampoch no 'n tindrà; lo tipo que sol jugá, també jugará després.

Y aixís igualment nosaltres que fuetjem al govern, manejant lo fuet etern, farem lo que fan los altres.

Per anys que vajan rodant, may deixarem la bandera que ostenta avuy altanera, com sempre, lo mot de *¡avant!*

Si 'n Sagasta fá bunyols nos veurém un xich las caras, que per dir las vritats claras aquí nos hi pintém sols.

Si 'l militar se propassa desseguida cop de fuet; demunt dels sabres, ab dret, una ploma també hi passa.

Si 'l clero alsa molt la véu la nostra l' aixordará, que l' error no 'ns fá callá ni que porti soliden

Als embaucadors, trompada; als farsants, careta á terra; als absolutistas, guerra; als atrassats, clatellada.

Lo bonich ho aplaudirém, xiularém lo reprobable, tant si es per Déu com pe 'l diable, á tothom lo seu darém.

Nit y dia ab atenció buscarém lo que s' amagui; qui la fassi que la pagui, y endavant la professó.

¿No vé á se tot aquest feix lo que dúyam l' any passat? ¿No 'ns havém sempre trobat casi bé fent lo mateix?

Donchs ¿d' hont vé 'l concepte estrany, tant estrany que fins fá riure, de que 's pot cambiar de viure aixís que 's comensa l' any?

No ho creguin; això es mentida y 'l temps ben claret ho proba: no es cert any nou vida nova; any nou la mateixa vida.

Avuy, demá y sempre més, vinga sort, vinga desgracia, nostra Campana de Gracia repicará pe 'l progrés.

C. GUMÀ.



Barant dels descontents, un ministre va dirne la «fraccion de los *pardioseros*» Temps endarrera un personatge conservador demanava 'l poder pels constituocinals. —No n' hi ha de fets, responia en Cánovas.

—Miri que 's tirarán al carrer. —Que s' hi tirin. Al cap-de-vall ¿sab per qué se hi tirarán? per demanar *limosna*.

Una caricatura de un periódich extranjer: Lo Czar de Rusia está consultant á una souámbula, la cual l'hi diu: —No més veig un medi pera suprimir lo nihilisme. —Diga 'l y 's posará en planta. —Suprimir l' imperi.

Ja s' han *suspés* las Corts. Se compren molt bé que las hajan suspesas. Com que no saben una jota!... Si en lloch de bromejar y moure xivarris y provocar trastorns, haguessen estudiat, la suspensió, francament, hauria sigut una injusticia. Pero are... ¡cuydado que quan tornin á reunir-se no 'ls dongan carabassa!

Lo pais demana llibertat, lo pais demana reformas, lo pais demana 'l cumpliment exacte de aquellas promesas que van fer los constitucionals quan se trobavan en l' oposició. Y 'l govern s' entreté cambiant lo personal de las oficinas. Fá lo que se 'n diu *un arreglo de empleats*. Lema del govern: «Are qu' en Pere está-tip, que menji en Joan». Que menji tothom méns lo pais. Y ab aquest tráfeh han succehit cosas molt célebres.

Un conegut méu, al rebre la cessantia, estava menjant la sopa y vá quedarse suspés, ab la cullera á mitj camí, ó com si diguésem: entre 'l plat y la boca.

—Noy que vols ferhi això es l' *arreglo del personal*. —¡L' arreglo! Si que, amigo, m' han *bén arreglat*.

Lo dia primer d' any han sigut denunciats tres periódichs: *El Imparcial*, *El Porvenir* y *El Progreso*. Any nou, vida nova.

Pero per la prempsa no: per la prempsa, any nou, castanya sempre.

Negocis de Estat. L' Estat vá comprar un hort á Zaragoza, per una pila de mils duros, y are se 'l puleix donantlo per tres mil y pico de pessetas. No ho estranyin.

Mentres governava en Cánovas, si m' haguessen volgut vendre á n' en Sagasta, jo, Estat, n' hauria donat un milió de duros.

Y are per méns de tres pessetas me 'l puliria.

Un periódich nort-americá, pera alabar la influencia dels anuncis, diu:

«En lo mon hi ha no més que dos poders: lo poder de Déu y 'l poder del reclam. »Pero fins Déu se val del reclam; ja que no hi ha iglesia sense campanas.»

Una escena del dia de Reys: Un nen qu' espatlla molt calsat posa al balcó unas sabatas que tenen la sola plena de forats.

L' endemá al corre á veure lo que l' hi han dut los reys, se troba las sabatas adobadas.

—Noy ¿qué t' han dut los reys? l' hi pregunta 'l seu padri.

Y 'l xicotet respon: —Mitjas solas y talons.

Densá que 's vá cremar lo teatro Ring de Viena, lo públich s' ha escamat de anar als teatros.

Per acabarho de arreglar, á las portas de tots los teatros se reparteixen prospectes.

¿Saben de qué? De las societats de seguros sobre la vida.

A Fransa tractan de suprimir lo presupuesto de cultos.

Un periódich neo s' esparvera y exclama:—Suprimir lo presupuesto de cultos es lo mateix que suprimir al clero.

Un periódich republicá l' hi respon:—Llavors confessém que 'l clero no té altre culto que 'l del presupuesto.

Dos ecos de las vijilias de Nadal: A una casa de senyors compareix un xicot tot brut presentant la décima y dihent:

—L' escombriaire. —¿Com s' enten? L' escombriaire encare no fá dos horas que ha vingut.

—Ho crech molt bé: ell vá per éll y jo per mi: jo soch lo seu secretari.

—La décima. —Vaji en nom de Déu: no 'l conech ni sé qui es. —¿Qué no 'm coneix? Mirim bé. —Home 'us dich que no 'us conech. —Soch lo cotxero. ¿No 's recorda que fá cosa de quinze dias que varem volcar al Passeig del Cementiri?



—D' hont vens, Pauleta? preguntava una mestressa á la seva criada.

—Vinch de ferme retratar; pero jo crech que no hém fet res.

—Ay, ay ¿perqué? —Perque he pujat á casa un retratista que viu desobre de un terrat en un quarto tot de vidres. M' han fet seure, y no m' he mogut d' assentada.

Un pobre home arriba á las portas de la mort, y demana 'ls sacraments:

—Pare méu, diu al veure 'l capellá: he pecat molt, me 'n arrepenixo sincerament y demano á Déu que 'm perdoni.

—Bé, molt bé, fill méu, responlo capellá, tot aixó que 'm dihéu es una gran cosa; pero si voléu que 'us absolgui héu de donarme alguns detalls respecte á las vostras culpas.

Lo moribundo respon: —Miri que si 'm comensa á demanar detalls, vaig á riscos de que m' escapi 'l tren.



Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a—*A-na-gra-ma*.
 2. Id. 2.^a—*Re-que-brá*.
 3. MUDANSA.—*Pona, Bona, Dona, Tona*.
 4. TERS DE SÍLABAS.—*MA GRA NA GRA NO TA NA TA LIA*
 5. GEROGLÍFICH.—*Per coneixe una cara la cassola*.
- Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pere Bufa y Tramolinas; 4 Saratoga. Billet Premi y N. P. R.; 3 Ex-bolea n.º 4 y Noy Xich; 3 Un Artista; y 1 no mes Sambomba y Nicodemus.



XARADAS.

I. —¿Sabs qui ha après de *dugas-hu*? —Tú. —No pas jo: en *Hu-dos* n' ha après —*Tres!* —¿Es dir que no ho creús Ambrós? —*Dos*. Are no parlas formal. —Si home, sí, ja ho pots *bén veure*. —¿Com vols que jo ho puga creure si 'm consta qu' es un *total*?

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Hu lo dos una delicia, se tot blat per collir *tres*, y al qui l' hi falti condicia es fácil no culli res.

AGEILERA.

ANAGRAMA.

Lo *total* del méu nebot se diu *Tot* y es molt formal, y perque ho sápigas *tot* dech dirte que prén *total*.

NET NEROT DE M. DE REES.

TERS DE SÍLABAS.

Omplir los pichs ab lletas que llegidas vertical y horizontalment, digan la primera ratlla: un empleo. La segona: una festa marítima. La tercera: una carrera.

RATA D' ESCRITORI.

GEROGLÍFICH.

O ME
O ME

O

PEBRE NEGRE

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinalas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Salabret, P. M. R., Tomás Borni, Pa y Naps y Nicodemus.

Las demás que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Campanero, Parlanibus, Ene-mich del Ciaú, B. N., Vila de l' Os, J. Escuder, Un Carrilare, Pere 'l Cruel, Simbomba, Salitrachs, Niño Terso, Un America, y J. Espatarrat.

Ciutada J. Tarragoni: Insertarém un gerooglífich y un rombo. J. Ranás: Idem un gerooglífich: la mudansa y sinonimia ja l' haviam rebuda —O. Roig: si la determinació de vosté es filla de no haver publicat res en l' Almanach, no 'ns culpi a nosaltres, sino á la censura. No obstant si vosté 'ns reitera 'l desitj que manifeste haurém de cumplirlo: encare que ab sentiment.—J. Molas Ballester: L' hi agramim l' envió de la poesia que hém publicat ja.—Chirdla: Publicarém quadrets numérics y combinacions.—E. S. Vich: Ne portarém la senmana entrant.—Un Ascomulgat: Lluchmajor: Lo fet que 'ns relata es n.olt grave. ¿Es verdaderament exacte? Y en cas afirmatiu hi ha alguna persona que 'n responga? J. V.—Hospital: La senmana entrant ne parlarém.—P. Fanal Habana: J. V. Sant Fructuós y J. G. Vich: Quedan complascuts.—F. R: La noticia que 'ns dona se n' han ocupat de certa manera alguns periódichs locals, y no podentia donar ab tots los seus pels y senyals: ja que vosté no n pot respondre, mes val deixarlo.

LOPEZ, Editor.—*Rambra del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22



1. La locomotora.—2. Pabelló per la colocació de la primera pedra del monument á Ventosa.—3. Arribada á Vilanova.—4. Firma del acta del monument commemoratiu de la inauguració.—5. Dinar de cinchents cuberts.—6. Obra atrevida: lo doble-pont de Vallcarca.—7. Fochs artificials.—8. La llum eléctrica.—9. Recort del certámen literari.—10. Recort de la missa de campanya.—11. Medalla conmemorativa de la inauguració.—12. Una taula de periodistas.



J. Gomis
Gala